

[A. C. D. Petersen.]

domsskatterne i et enkelt Aar. Dette vil jo intet som helst have at gøre med Ejendommenes Værdi, og det vil ingenlunde være nogen Forøring udover dette, at man fritager de vedkommende for at betale en Skat, som de i Henhold til Loven er forpligtede til at betale.

Naar vi fra konservativ Side har foreslaaet dette, er det ud fra de Betragtninger, som Finansministeren selv for faa Maaneder siden for dette Ting har forelagt: en Finansopgørelse, hvorefter Statsregnskabet har givet et Overskud paa 13 Mill. Kr., en Sandsynlighedsberegning, gaaende ud paa, at indeværende Finansaar vil give et Overskud paa 12 Mill. Kr., og endelig dette, at der paa det foreliggende Budget er beregnet et Overskud paa 25 Mill. Kr. Med det Kendskab, jeg har til Ministerens Forstaaelse og Indsigt i Regnskabsvæsen, tror jeg disse Tal maa være rigtige, og den højtærede Minister maa da erkende, at baade efter det Statsregnskab, som blev forelagt som Finanslovsforslag af den forrige Regering, og efter de to Beregninger, der er opstillet paa Basis af det Finanslovsforslag, som den nuværende Regering har forelagt, har man i Virkeligheden opkrævet flere Skatter, end Staten har behøvet, i sin, om jeg saa maa sige, almindelige Administration. Vi fra konservativ Side finder ikke, at Staten har Lov til i en Tid, hvor alle Erhverv arbejder under de vanskeligste Forhold, at opkræve saa store Skatter, at Staten kan opspare Formuer. I disse Udtalelser skal ikke ligge en Bebrejdelse mod Ministeren, for at han ikke har givet Pengene ud, det er en Anerkendelse af, at disse Penge er til Raadighed, en Anerkendelse af, at Ministeren kommer og siger: Vi har et saadant Overskud. Men saa maa vi fra konservativ Side have Lov at sige: Er det berettiget at opkræve Skatter af en saadan Højde, at Staten kan opspare Reserver, netop i en Tid, hvor Erhvervslivet arbejder under de allervanskeligste Vilkaar? Da det er en given Sag, at disse Reserver er opsparet gennem de indbetalte Skatter, kan jeg ikke begribe, at den højtærede Minister gaar saa stærkt i Rette med os, fordi vi mener, at de for meget betalte Skatter skal betales tilbage igen paa den Maade, at man undlader at opkræve yderligere. Jeg synes, det ligger i Sagens Natur, at naar Erhvervslivet har vanskelige Vilkaar, maa man lette det for de Byrder, det har. Og det vil da være lettest paa den Maade, at man undlader at opkræve Beløb, der ikke er strengt nødvendige.

Saa siger den højtærede Minister: Ja,

men dette er en Forøring til Ejerne af Ejendommene. Men det er jo ikke det *alene*, og derfor forstaaer jeg ikke Ministerens Kritik af § 2. Ministeren kritiserede § 1, fordi det kun var en Forøring, sagde han, til Landejendomsbesidderne og Besidderne af Gartnerier. Det er et Udtryk, hvis Berettigelse jeg slet ikke kan anerkende. Det kan ikke være en Forøring, naar man, fordi man erkender, at man har indkrævet for store Skatter, undlader at vedblive at indkræve disse store Skatter, som der strengt taget ikke er Brug for. Det er en Nedsættelse af Udgifter, man har beregnet, for højt, men det er absolut ikke nogen Forøring. Og naar den højtærede Minister siger, at det er særlig de store og velhavende Ejendomsbesiddere og Besidderne af Gartnerierne, som her faar en Forøring, synes jeg ikke, han har Ret heri. Det er klart, at det er en Nedsættelse, som betyder større Beløb for de større Besiddere end for de mindre, men det samme gælder jo med Hensyn til de for høje Afgifter, der er indbetalt.

Den højtærede Minister siger, at naar man ved § 2 endogsaa gaar saa vidt, at man giver Lettelse for baade de velhavende og de stærkt betyngede Kommuner, saa er dette urigtigt. Jeg skal hertil sige, at hvis den Maade er urigtig, hvorpaa vi ønsker at støtte Kommunerne, saa er det i langt højere Grad urigtigt, naar man i en socialistisk styret Kommune som København har nedsat Skatten med 10 pCt. Dette rammer i langt højere Grad det, den højtærede Minister tager Sigte paa: at man giver en stor Forøring til de velhavende og en mindre til de mindre velhavende. Der er dog den Forskel, at Ejendomsskatterne betales ikke alene af de velhavende, men betales i Flæng af baade de velhavende og dem, der sidder haardt i det. Naar man nedsætter Ejendomsskatterne, kommer man dem til Hjælp, som sidder haardt i det, derved, at de skal betale mindre Beløb, medens man ved den Maade, hvorpaa man nedsætter Skatten i den socialistisk styrede Kommune, ene og alene tager Sigte paa at give mest til de mest velhavende. Der er her en betydelig Forskel.

Naar den højtærede Minister yderligere kritiserer, at vi fra konservativ Side nu stiller Forslag om Lettelse for Kommunerne, men da vi forleden behandlede det Forslag om Lettelse, som Ministeriet havde forelagt den høje Rigsdag, da var de Konservative ikke hjemme, saa vil jeg gerne heroverfor sige, at det er jo netop dér, der er den store principielle Meningsforskel mellem Regeringspartierne og det konservative Folke-